

လမင်းမိုမို

ခွင့်လွှတ်ပါနော်

(၁)

နယုန်သည် စိတ်မောလူမောနှင့် နံရံတစ်ခုကို မှီကာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေမိပါသည်။ ။ နယုန် ဝင်ကူညီမည်ပြုတော့လည်း လုပ်ကိုင်နေကြ သူတို့ က...

"နေ...နေ...မနယုန်...သက်သောင့်သက်သာနေ၊ ဘာမှ ရှိတော့ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါလေးပဲ ရှိတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့ လုပ်လိုက်မ ယ်"...ဆိုကြသည် နှင့် နယုန်ကလည်း မောမောနှင့် ထိုင်သာနေလိုက် တော့သည်။ ။

မောသည် ဆိုရာ လူထက် စိတ်ကပိုမောရတာပင်။ ရှေ့ရေးအတွက် အစီအစဉ် အကြံအစည် တွေနှင့် ခေါင်းက လေးပင်နေသည်။ ။ ကြီးကြီး ကွယ်လွန်ခြင်းသည် နယုန်အတွက် တစ်ဦးတည်း သော အားကိုးအား ထားရာ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ကွယ်လွန်တာဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ဆုံး ရုံးခြင်း ပင်။

သို့သော် နယုန်သည် ငိုဖို့ ရာပင် မေ့လျော့မိန်းမောနေသလို ပူပူဆွေး ဆွေး အူလှိုက်သည်း လှိုက် အားရပါးရ မငိုမိပေ။ အသုဘချတဲ့ နေ့ တစ် ရက်ပဲ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ငိုမိသည်။ ။ ဆုံးတဲ့ နေ့က လည်း ဘာမှန်းညာ မှန်း မသိသော ကိစ္စဝိစ္စ တစ်ပုံတစ်ပင် ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်စရာတွေထဲ ရ ပ်ကွက် လူကြီး အိမ်နီးနားချင်းတို့ ၏ ကူညီလမ်းညွှန်မှုနှင့် လှုပ်ရှားပါဝ

င်နေရကာ ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီး မူးသလို ဖြစ်နေတာကလွဲလို့ မငိုမိ

။

နောက်တစ်ခုက ကြီးကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကပင် အသည်းကင်ဆာလို့ လည်း ကြိုသိပြီးခဲ့ရ၍ ပူဆွေးဝမ်းနည်း ငိုယိုပြီးခဲ့ရကာ မကြာမီ ဆုံးရှုံးရမည်ကို ကြိုသိပြီးလို့ လည်း ဖြစ်မည်။

လမ်းထဲမှာ သာ ကူညီဝိုင်းဝန်းမည့်သူတွေ မရှိလျှင် ဒုက္ခပင်။ နယုန်တို့ လမ်းမှာ ရပ်ကွက် သာရေးနာရေးတွေ ကူညီခန့်ခွဲပေးရန် ဖွဲ့စည်းထားသည့်အဖွဲ့ရှိ၍ တော်ပေသေးသည် ။ ထိုအဖွဲ့တွင် ယောက်ျားမိန်း အရွယ်လတ်ပိုင်းတို့ ပါဝင်ကာ သူ့အစုနှင့်သူ ထောင့်စေ့စေ့ ကူညီကြပါသည် ။

ဒီနေ့ ရက်လည်ဆွမ်းအတွက်ဆိုလျှင်လည်း ကော်ဇောတွေ စားပွဲတွေ ပန်းကန်ခွက်ယောက် တွေကအစ သွားငှားလာပေးကြသည် ။ နယုန်က ကားခထိုင်စောင့်ရှင်းပေးရုံ၊ အလှူငွေပေးရုံပင်။ မုန့်ဟင်းခါးကအစ သွားမှာ ပေးကြ၍ နယုန် လူပင်ပန်းရ အလွန်နည်းပါသည် ။

"နယုန်ရေ. . .ပစ္စည်းစစ်ရအောင် စာရင်းစာရွက်ကော"

"အန်တီတူး ဆီမှာ ပါ ကိုလှဝင်း"

"ရော့. . .ရော့. . .မောင်လှဝင်းရေ၊ ဒီမှာ ကော်ဇောက လေးချပ်၊ စားပွဲဝိုင်းက လေးခု၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကနော်၊ ဒီဘက်က စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုက အိမ်ကဟာပဲနော် နယုန်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပန်းကန်တွေ ဇွန်းတွေ ရေနွေးဓာတ်ဘူးတွေ ပန်းကန်လုံးတွေက အငှားဆိုင်က၊ ဇွန်း ပန်းကန်တွေ အရေအတွက် တိုက်စစ်လိုက်၊ တစ်ခါ

တည်း အားလုံးလှည့်ပို့ရအောင်၊ မောင်ကျော်တို့ ကားသွားခေါ်နေပြီ"

အင်း. . .ရပ်ကွက်ထဲက ကူညီကြသည့် အိမ်တစ်ချို့ကို ကိစ္စဝိစ္စရှင်းလျှင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးနှင့် ကန်တော့ချင်သေးသည်။ ။ အန်တီတူးလို အမျိုးသမီးမျိုးဆိုလျှင် လည်ဝယ်ချက်ချာမူလည်း ရှိ၊ ကူညီလိုစိတ်လည်း ရှိ၊ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ခြင်းလည်း ရှိ၊ စေတနာလည်း ကောင်း။

နယုန်တို့ တွင် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက သိပ်မတောင့်တင်းလှသည့် အထဲ ဖေဖေဘက်က ဆွေမျိုးစဉ်ဆက် အားလုံးနီးပါးက နိုင်ငံရပ်ခြား ဒေသအသီးသီး နိုင်ငံအမျိုးစုံသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိနေကြ သည်။ ။ စာအဆက် အသွယ်လေး ဘာလေး ကျဲကျဲရှိ၍ သူတို့ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ တာလေး ကို ယ်ကပို့ ပေး၊ ကိုယ့်ဆီသူတို့ က လက်ဆောင်လေး ရံဖန်ရံခါပို့ပေး၊ ဒီ လောက်ပင်။

မေမေနှင့် ကြီးကြီး ညီအစ်မတို့ ဘက်က ဆွေမျိုးတွေကတော့ ဘွား ဘွားတို့ လက်ထက် ဘွားဘွားတို့ မောင်နှမတွေ အမွေခွဲဝေကြရာက မသင့်မတင့် မကျေမနပ်တွေ ဖြစ်ကြကာ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် စိတ်ဝမ်းကွဲကြ၍ ဆွေဆက်မျိုးဆက် ပြတ်နေကြသည် တည်း။

ရပ်ကွက်ထဲက လူတို့ နှင့်လည်း ခုလို အရေးအကြောင်းရှိမှ သာ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ပတ်ပတ် သက်သက် ဆက်ဆံဖူးတာဖြစ်၍ ခုလို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကူညီကြသည် ကို ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ ။ နယုန် အနည်းငယ် ရင်းနှီးသူမှာ အန်တီတူး တစ်ယောက်သာ ရှိတာပင်။ အန်တီတူးကပဲ ဦးဆောင် စီမံခန့်ခွဲ ဆောင်ရွက်သွားပေးတာ။

နယုန်က အနားက ဇွန်းတွေ ရေတွက်နေ၍ . . .

"နယုန်. . .နေနေ၊ ဒီမှာ သူတို့ လုပ်ကြပါလိမ့်မယ်"

"ရပါတယ် အန်တီတူး၊ ပင်ပန်းတာမှ မဟုတ်တာ"

"လူမပင်ပန်းလည်း စိတ်တော့ ပင်ပန်းတာပဲ၊ နားပါ နယုန်ရယ်"

အန်တီတူးက နယုန် နံဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စဉ်းစား အကဲခတ် နေပြီးမှ . . .

"ညကျ အန်တီတူး လာစောင့်အိပ်ပေးရမလား"

"ဟင့်အင်း.. .ရပါတယ် အန်တီတူးရဲ့ "

ရက်လည်မတိုင်ခင်တော့ ညစဉ် အိမ်မှာ လူမပြတ်ခဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်မှာ သူစိမ်းလူပို ရှိတော့မှာ မဟုတ်တာမို့ အန်တီတူးက မေးခြင်းဖြစ် တာ နားလည်ပါသည် ။

"နောက်ရက်တွေ အတွက်ရော နယုန် ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူး ထားလဲ၊ ရေရှည်ပေါ့၊ နယုန် ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ "

"လောလောဆယ်တော့ နယုန် ခွင့်ယူထားပါသေးတယ် အန်တီတူး၊ နောက်တော့ ကြည့်စိစဉ် ရမှာ ပဲ၊ နယုန်စဉ်းစားပါဦးမယ်"

"ဆွေထဲမျိုးထဲကလည်း လာပြီး အတူနေပေးနိုင်တဲ့ သူက မရှိနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ရုတ်တရက် အားငယ်သလို ဖြစ်မိစိတ်ကို နယုန်က ဖျောက်ရင်း...

"အန်တီတူးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပါပဲ အန်တီတူးရယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ အန်တီတူးကြောင့် အစစအရာရာ ချောချောမောမော ဖြစ်တာပါ"

ပြောရင်းနှင့်မှ နယုန် မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာသည် ။ ဖေဖေတို့ မေမေ တို့ ကွယ်လွန်စဉ်က တစ်ခါ တော့ ဆို့ဆို့နစ်နစ် သည်းသည်းထန်ထန် ခံ စားလိုက်ရသည် ။ ဖြေမရအောင် မပြေနိုင်အောင် အားငယ်ခွေလဲ၍ အ

ရပ်ကြိုးပြတ် ဘဝပျက်ခဲ့ရသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီး ရှိနေခဲ့သေးတာက တအားပါပဲ။ ခုတော့ အဲဒီအား တအားလည်း မရှိတော့ပြီ။

ဖေဖေနှင့် မေမေ ဆုံးပါးကြစဉ်ကတော့ ကားမှောက်၍ ပြိုင်တူ ကွယ်လွန်ကြတာဖြစ်ရာ ထိုအဖြစ်ဆိုးကြီးကို လက်မခံနိုင် ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ ပုံလဲသွားခဲ့ရပါသည်။ ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ "နယုန် မိုးအေး"ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အခြေအနေအရ မရင့်ကျက်လို့ မရ၊ ရင့်ကျက်ယူလိုက်ရကာ လောက ကြီးအလယ်၌ ဟန်လုပ်မာန်တင်းရင်း တင်းရင်းကပဲ ခုတော့. . .။

ကြီးကြီးကို ကြီးတော်လိုလည်း ချစ် အမေလိုလည်း အားကိုး၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေလိုလည်း ပေါင်းဖော်ကာ သံယောဇဉ်ကြီးလှသည် ပေမဲ့ အူလိုက်သည်းလို့က် မငိုမိအောင်ကိုပင် နယုန်ခေါင်းထဲ မှာ လည်း တွေးစရာတွေ စဉ်းစားစရာတွေ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။ ။

နယုန်တွင် ခြေမဲ့လက်မဲ့ မဟုတ်။ ခြံတစ်ခြံ တိုက်တစ်လုံး ရှိသည်။ ။ ကားတစ်စီး ရှိသည်။ ။ လက်ဝတ်လက်စား အတွင်းပစ္စည်းတချို့ ရှိသည်။ ။ ဖေဖေ မေမေ ကြီးကြီးတို့ လက်ထက်ကတည်းက စုမိဆောင်းမိ ငွေသားလည်း ရှိသည်။ ။ ပြီးတော့ လခဝင်ငွေမဆိုးသည့် တင့်တင့်တယ်တယ် အလုပ် တစ်ခုရှိသည်။ ။

လူတော သူတော၌ တင့်တယ်ဝင်ဆုံစွာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အတွက်ကတော့ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါ။

"ညီမက လူနေရပ်ကွက်ထဲက ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ မဟုတ်တဲ့ လုံးချင်းအိမ်

လေး တိုက်လေးမျိုး ရှာပါ ဆိုလို့ လေ၊ ပြီးတော့ ညီမက (---)မြို့နယ်ထဲ ကပဲ လိုချင်တယ် ဆိုတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ မြို့နယ် ရွေးလိုက်တာကတော့ ကျွန်မအလုပ်နဲ့ နီး နီးနားနားလေး ဖြစ်အောင်ပါ"

"ဪ...ကောင်းပါတယ်၊ အစ်မလည်း ညီမလိုချင်တဲ့ အချက်အလက်ထဲကပဲ ရှာကြည့် ပေးထားတယ်လေ၊ ဒီမှာ စာရင်း၊ သေချာကို ချရေး လာတယ်၊ ဒါက ဒီအိမ်တွေရဲ့ အိမ်လခတွေပေါ့၊ နှိုင်းယှဉ်ဆုံးဖြတ်လို့ ရ အောင်လေ၊ ဒီစာရင်းကြည့်ပြီး ညီမဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီမယ်ထင်တဲ့ ဟာ လေးတွေ လိုက်ကြည့်လိုက်ပေါ့"

"ဒီအိမ်တွေက အခုကြည့်ချင် အခုရတယ်ပေါ့"

"ရတယ်"

"အခုငှား အခုငွေချေရင်လည်း အခုတက်နေလို့ ရတာပေါ့နော်"

"ရတာပေါ့"

"ကျွန်မလည်း တစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ ကို ဒီကိစ္စကို ပြီးပြတ် အောင် ဖြတ်ချင်တာ၊ ခွင့်ယူထားတာ ခွင့်စေတော့မှာ မို့လို့ လေ"

"ဒါဖြင့် မြန်မြန် ကြည့်ပြီး မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေါ့ ညီမရယ်"

ပွဲစားအမျိုးသမီး အမည်မှာ "မမကြည်"ဟု သိရပါသည်။ နယုန်နှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းခြင်း လည်း အရင်က မရှိပါ။ တစ်နေရာမှာ အိမ်ငှားမည် ဆုံးဖြတ်လိုက်အပြီး အိမ်ခြံမြေရောင်းဝယ်ငှား လုပ်ငန်းတစ်ခုကို တန်း တက်သွားလိုက်တော့မှ အဲဒီမှာ တွေ့သိရသော အကျိုးဆောင်ပွဲစားအမျိုး သမီးသာ ဖြစ်သည်။ ။

နယုန်သည် မမကြည် ယူလာသော စာရင်းကိုဖတ်ကြည့်နေသည်။ ။
စာရင်းယူ လာပြီး အိမ်ထိ လာပြန်သွယ်သည့် အားထုတ်မှုကို သ
ဘောကျနေမိပါသည်။ ။

"ဒီလို တိုက်ခန်းအထပ်မြင့်တွေတော့ မကြည့်တော့ဘူး အစ်မရယ်၊
သိပ်အဆင်မပြေဘူး"

"လုံးချင်းလေးတွေ နှစ်ထပ်တိုက်ရဲ့ အပေါ်တစ်ထပ်တို့ အောက်တစ်
ထပ်တို့ အဲဒါမျိုး လေးတွေလည်း ပါတယ် ညီမရဲ့ "

"အဲဒါလေးတွေမှ ပဲ အဆင်ပြေမှာ ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လုံးချင်း ဒါမှ မဟုတ်
အောက်ထပ်ပဲ နေချင် တယ်"

"ဒီသစ်သားတစ်ထပ်အိမ် လုံးချင်းလေး လေးသောင်းဆိုတာလည်း
တန်တယ်၊ အိမ်လေးက သစ်သားအိမ်ဆိုပေမဲ့ ဘန်ဂလိုလေးလို တောင့်
တင်းသပ်ရပ်ပြီး လှလှလေး၊ အထဲမှာ တစ်အိမ်လုံး လျှာထိုးအပြည့်၊ မီးဖို
ဘက် သမံတလင်းခင်းလေး၊ လူနည်းနည်းပဲဆိုရင် သိပ်အဆင်ပြေတယ်
"

"လူကတော့...အင်း...နည်းပါတယ် အစ်မ၊ ဒီလုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်
ကျတော့လည်း တစ်သိန်းကျော်သွားတော့ သိပ်များ သွားတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူကတော့ တိုက်ကလည်း ကောင်းတာကိုး၊ တိုက်သစ်
လေး ခမ်းခမ်းနားနား တင့်တင့်တယ်တယ်လေး ဖြစ်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒီအိ
မ်ကျတော့ရော ညီမ၊ ဒီခြံကြီးအိမ်ကြီးဆို ခုခေတ်မှာ ဈေးကောင်းပဲ၊
ရောင်းမလား ငှားမလား"

"မရောင်းပါဘူး အစ်မ၊ ငှားဖို့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မရုံးကတစ်ယောက်ရဲ့
အဆက်အသွယ်နဲ့ ငှားဖို့ စကားပြောထားတာလေး ရှိပါတယ်၊ မဖြစ်ခဲ့ရ

င်တော့ အစ်မကိုလည်း အပ်ရဦးမယ်"

"ရတယ်. . .ရတယ်၊ အစ်မမှာ နိုင်ငံခြားသား ငှားလက်လည်း ရှိတယ်၊ မြန်မာထဲကပဲ ငှားချင် တဲ့ သူလည်း ရှိပါတယ်၊ ဟိုဘက်က မဖြစ်ရင် ပြောနော်၊ ခြံကြီးက တော်တော့ကို ကျယ်တာပဲ"

ထိုခြံအကျယ်ကြီး အော်မကြား ခေါ်မကြားမို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နယုန်ဆက်နေဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ် တာပင်။ ဘေးခြံနှစ်ခြံနှင့်လည်း အိမ်ချင်းလှမ်းကြသည် ။ အိမ်တွေဟာ အလယ်ဗဟိုမှာ ဆောက်ထား ကြတာချည်းမို့ ခြံစည်းရိုးနား ကပ်အော်လို့ တောင် ချက်ချင်းကြားရဖို့ မလွယ်ကူပေ။

"အစ်မရယ်. . .ဒီသစ်သားလုံးချင်းအိမ် ဆိုတာလေးလည်း ကြည့်မယ် ၊ ကျွန်မက ရပ်ကွက် ထဲ ရှာရတာက ဘေးအိမ်တွေနဲ့ ကပ်နေပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် မြင်နေကြားနေရတာပေါ့၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး အဲလိုဖြစ်ချင်တာ"

"ဟုတ်တယ် . . .ကိုယ့်အိမ်သား နည်းတယ်ဆိုရင် လမ်းထဲ အရပ်ထဲ ရင်းနှီးနွေးထွေး ခင်မင် နေရတာက တအားပဲလေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနှစ်ထပ်တိုက်ရဲ့ အောက်ထပ် ဆိုတာရယ်၊ ဒီနောက်တစ်ခုက နှစ်ထပ်တိုက်ရဲ့ အပေါ်ထပ် ဆိုတာရယ်၊ အဲဒါလေးတွေလည်း ကြည့်လိုက်မယ်၊ ဒါလေးတွေက ဒီမှာ အစ်မ အကျယ် အဝန်း ရေးထားတာ၊ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်လေးလည်း ရှိတယ်လေ"

"ဒါပေါ့. . .ဒီအိမ်ကြီးမျိုးကနေ ရွှေ့နေမှာ ဆိုတော့ ဆယ်ပေ ဆယ့်နှစ်ပေသာသာ တိုက်ခန်း မျိုးကျတော့လည်း ညီမတို့ နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒီသုံးခု အရင်ဦးစားပေး ကြည့်လိုက်မယ်လေ အစ်မ၊ လုံးချင်းအိမ်ကတော့ ကိုယ့်ချည်း နေရမှာ ၊ ဒီနှစ်ခုက အိမ်ရှင်တွေ အနေအထား ပြောပါဦး"

"ဒီနှစ်ထပ်တိုက် အပေါ်တစ်ထပ်လုံး ငှားမှာ က အောက်ထပ်က အိမ်ရှင်မိသားစုပေါ့၊ ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ၊ မိန်းမက ကျောင်းဆရာမ၊ ယောက်ျား က ဘာကုမ္ပဏီကလဲ မသိဘူး၊ ခရီးမကြာမကြာ ထွက်ရတယ်၊ သူတို့ ကလည်း သူတို့ အပေါ်မှာ နေမှာ ဆိုတော့ လူနည်းနည်းသမားပဲ ငှားချင်တယ်ပြောထားတာ..."

ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက် ဆိုတာမျိုးဆိုရင် မငှားဘူးတဲ့ ၊ နေ့လယ်ဘက် ကလေးတွေလည်း ကျောင်းသွား၊ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးပဲ ကျန်ရစ်တဲ့ အိမ်မျိုးပေါ့၊ အေးချမ်းပါတယ်"

"နှစ်ထပ်တိုက် အောက်ထပ် ငှားမယ်ဆိုတာကရော အစ်မ"

"အဲဒါကတော့ အိမ်ရှင်က အပေါ်ထပ်မှာ ဆရာဝန်လူပျိုတစ်ယောက် တည်း"

"ဪ...ဆရာဝန် ဟုတ်လား၊ ဘာဆရာဝန်လဲ အစ်မ"

"ရိုးရိုးဆရာဝန်ပဲပေါ့၊ အမ်ဘီဘီအက်စ်ပဲ၊ မိဘတွေက နယ်မှာ ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ အင်္ဂလန်မှာ ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်ဖို့ စာမေးပွဲ လာဖြေဖို့ စာလာကျက်နေတာလို့ ပြောတယ်၊ အစက တစ်တိုက်လုံး လူငှားထားတာ၊ အခု သူလာနေပြီး စာကျက်မှာ မို့ လူငှားဖယ်လိုက်တာလေ၊ အစ်မနဲ့ ခင်တဲ့ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ သိနေတာ..."

သူတစ်ယောက်တည်း တစ်အိမ်လုံးကို လှည်းကျင်း သုတ်သင်လည်း မပြုနိုင်၊ အောက်ထပ် ကို ပိတ်ထားရသလိုပဲ ဖြစ်နေတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး လူငှားထားမှာ ၊ လူမနေတော့ ကြမ်းတွေကအစ ပျက်စီး တယ်ဆိုပြီး ငှားချင်တာ၊ ကြမ်းတွေ ပါကေးခင်း၊ အရမ်းသန့်ပြန့်တယ်၊ သူက လူနေရင် ပြီးရော၊ ငွေအဓိက မဟုတ်ဘူး ၊ ဈေးဒီလောက်မတင်း ဘူး၊ လူသန့်သန့်ဆိုရင် သူ့အိမ်ပါ လူနေပြီး သန့်နေအောင် သူက ငှားလို က်မှာ ပဲ...

လူ မနေတော့ အိမ်သာတွေ ဘာတွေကအစ မသုံးရရင် ပျက်လွယ်တယ်မို့လား၊ ဘေးလှေ ကားက ဆင်ပြီးသား၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ် "

"သူက ဆေးရုံတွေ ဘာတွေ သွားရင် အိမ်ပိတ်သွားတာပေါ့"

"ဟင့်အင်း...ဆေးရုံက ခွင့်ယူထားပြီး စာကျက်နေတာ၊ စာမေးပွဲက ဒီနှစ်ကုန်လောက် ဆိုလား၊ စနေ တနင်္ဂနွေ ညနေပိုင်းလေးလောက်ပဲ လမ်းထိပ်နားက ဆေးခန်းတစ်ခုထိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ နေ့တွေ ဘယ်မှ သိပ် သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်မှာ ပဲ၊ စာတကုပ်ကုပ်လုပ်နေတာ၊ ခပ်အေးအေး ပဲ၊ ယောက်ျားပျို တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်ပေမဲ့ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဟုတ်တော့ ညီမတို့ အနှောင့်အယှက်တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး "

နယုန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားနေမိသည် ။

"လုံးချင်းသစ်သားအိမ် ဆိုတာလေးလည်း မဆိုးဘူးလေ၊ ဒီဘက် က နံထရိုက်တိုက်၊ ဟိုဘက်ကတော့ နှစ်ထပ်တိုက်ပဲ၊ ပင်စင်စား အဘိုးကြီး အဘွားကြီး နှစ်ယောက်နဲ့ မြေးနှစ်ယောက် ရယ် အလုပ်သမားရယ် နေကြတယ်၊ သားနဲ့ ချွေးမက ဂျပန်မှာ ၊ အိမ်နီးချင်း အေးဆေးတယ်ပေါ့ ၊ စဉ်းစားပါ ညီမရယ်၊ အစ်မသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ညီမအနေနဲ့ က အိမ်နီးချင်းကောင်းဖို့ ပတ်ဝန်း ကျင်ကောင်းဖို့ ကို ဦးစားပေး စဉ်းစားတယ် "

ဆိုတာ အစ်မလည်း နားလည်ပါတယ်"

မမကြည် ဆိုသူသည် နယုန်ကို ပြောနေရင်း အိမ်ကြီးကိုလည်း ငဲ့စောင်း အကဲခတ်နေမိပါ သည် ။ အသံဗလံလည်း မကြားရ၊ လူရိပ်လူယောင်လည်း မမြင်ရ။ အိမ်ကြီးထီးထီးမှာ နယုန် တစ်ယောက်တည်းကိုသာ မြင်နေရသည် ။ ခုမှ ဒုတိယအကြိမ် မြင်ဖူးကြတာဖြစ်၍ နယုန်ကစ၍ မပြောသော အကြောင်းအရာတွေကို စပ်စပ်စုစု မေးလိုစိတ်မရှိသောကြောင့် မမေးဖြစ်ပါ။

သူ့စိတ်ထဲကတော့ နေမယ့်သူ အတိအကျ မပြောဘဲ လူနည်းတယ်သာ ပြောနေသည့် ဒီမိန်းကလေးဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေမှာ များလားဟု အလိုလို ထင်နေမိပါသည် ။ ဒါကြောင့်မို့ လည်း အိမ်နီးချင်းက အစ အပေါ်ထပ်က ဘယ်သူ၊ အောက်ထပ်က ဘယ်သူဆိုတာတွေကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေပုံရတာ။

ခဏနေလျှင် နယုန်သည် စဉ်းစားတွေးတောနေရာမှ လှုပ်ရှားလာပြီး...

"ကဲ...အစ်မရယ်၊ ဒီသုံးအိမ် အခုလိုက်ကြည့်မယ်၊ အိမ်တွင်းတွေ ဝင်မကြည့်တော့ပါဘူး၊ အပြင်က ကားဖြတ်မောင်းပြီးသာ အစ်မက အိမ်ကိုပြပေါ့၊ ဒီထဲကပဲ တစ်အိမ်ကို ကျွန်မ ရွေးလိုက် တော့မယ်၊ ကျွန်မလည်း ခွင့်ရက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့၊ အခုကြည့်ပြီး နှစ်ရက်လောက်နေရင် တစ်အိမ်ရွေးပြီး စကားသွားပြောလိုက်တာပေါ့"

မမကြည်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည် ။

(၂)

ဥပဓိသည် သူ့ဆေးခန်းချိန် ကုန်ဆုံးသော ရှစ်နာရီမှာ လူနာလည်း ရှင်းပြီမို့ ဆေးခန်းထဲက ထွက်လာပါသည်။ ။ သူ့ဆေးခန်းဟာ စမ်းချောင်းမြို့နယ်ထဲက ပိုလီဆေးခန်း ခပ်သေးသေးသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ။ အထူးကု အကြီးစားကြီးတွေတော့ မရှိ။ အမ်အက်စ်စီ အထူးကုတွေတော့ ရှိပါသည်။ ။ သာမန် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းမှာ အောက်ဆုံးထပ် နှင့် ပထမထပ် နှစ်ထပ်လုံးကို ဆေးခန်းလုပ်ထားခြင်းမို့ ခပ်သေးသေးပါပင်။

အစက ဆေးခန်းထိုင်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိပေမဲ့ အရင်က ထိုင်သွားတဲ့ ဥပဓိရဲ့ သူငယ်ချင်းက သူ နယ်အပြောင်းမှာ သူ့နေရာကို ဆက်ထိုင်ဖို့ တောင်းတောင်းဆိုဆို ပြောတာမို့ နှစ်ရက်တည်း ညနေခင်းပဲလေဟု အပျင်းပြေသဘော practice သဘောလောက်သာ သူ ထိုင်ဖြစ်နေတာပါ။

သို့သော် ဆေးခန်းလေးက လူကျ၍ အခြေအနေမဆိုးလေရာ သူ့မှာ တစ်ဖက်က ပိုက်ဆံ လည်း ရနေပါသည်။ ။ သူ့အခန်းလေးထဲက ထွက်လာကာ ကောင်တာရောက်လျှင်...

"ဆရာ...ပြန်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခဏ ဆရာ"

ကောင်တာက တာဝန်ခံက ဒီနေ့အဖို့ သူ့ထံဝင်သည့် လူနာအရေအတွက်နှင့် ငွေကိုတွက်၍ စာအိတ်ကလေးထဲ ခပ်မြန်မြန်ထည့်ကာ...

"ဆရာ"

ကမ်းပေးလိုက်သော စာအိတ်ကို ဥပမိက ယူလိုက်ပါသည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ဒီဆေးခန်းဟာ သူ့အရင်ဆုံးထိုင်တာ။ နယ်မှာတုန်းက မထိုင်ခဲ့။ ဒါကြောင့် ပထမပိုင်းက ဤစာအိတ် ကလေး ကမ်းပေးချိန်မှာ သူ လှမ်းရတာကို အတော် ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန့် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့လည်း ရိုး လာပြီလို့ ဆိုရမှာပင်။

ဥပမိက ကောင်တာက လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ ဆေးခန်းအပြင် ထွက်လာသည်။ ဆေးခန်းရှေ့ လွန်လွန်လေး မှာ ရပ်ထားသော သူ့ရဲ့ ပစ်ကပ်ပ်ကားလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကားဘောနက်ကိုမှီ၍ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရပ်နေတာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

ဥပမိက ကားထဲ ဘာမှ မရှိတဲ့ အတွက် သူ့ကားကို သော့ပိတ်မနေတတ်ပါ။ ကားမှန်ဟာ ကျလို ကျ၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရှိလိုရှိ။ ဆေးခန်းရှေ့ဟာ ကားရပ်လို့ ရတဲ့ နေရာဖြစ်၍ ဆေးခန်းကို လာတဲ့ ကားတချို့ ရပ်နေကျဖြစ်ရာ ကားအဝင်အထွက် ကားပါကင်တို့ ကို စောင့်ကြည့်ပေးတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၍ သူက စိတ်ချလက်ချပဲ ရပ်ပစ်ခဲ့သည်။ ထိုလူကြီးက ဆရာဝန်ကားတို့ ကို စောင့်ကြည့်ပေးနေကျပါ။ ဆေးခန်းက ပိုက်ဆံအနည်းငယ် ပေးထားပုံရသည်။

လူကြီးကို မတွေ့ရဘဲ ကောင်လေးတစ်ယောက် ကားကိုမှီရပ်နေတာ သာ တွေ့ရ၍ ဥပမိက တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်မိသေးသည်။ ဒီနားက လင်းလင်းကျင်းကျင်းမို့ ကားပစ္စည်းလည်း ဖြုတ်လို့ မရနိုင်ပါ။ သူ့ကား

ထဲလည်း ဘာမှ ယူစရာမရှိ။ ကောင်လေးဟာ ဆေးခန်းကိုလာတဲ့ သူ တစ်ဦးဦးနှင့် ပါလာသော အဖော်မို့ ဆေးခန်းထဲ ကြည့်နေတာ ဖြစ်မှာ ပဲဟု သာ ဥပဓိက ထင်လိုက်သည်။ ။

နှစ်ခန်းကျော်လောက်က ပစ္စည်းစုံနဖာစီရောင်းသော စတိုးဆိုင်က လေးဆီ ဥပဓိက ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ။ နက်ဖြန်မှာ ဟိုတစ်နေ့က မိန်းကလေး အိမ်ငှားဖြစ်မည်ဟု မမကြည်က အကြောင်းကြားထားပါသည်။ ။ လိုအပ်တဲ့ စာချုပ်ကလေး အဆင်သင့် လုပ်ထားပါတဲ့။ ။

သူ ရေးချင်တာရေးပြီး စာရိုက်စီထည့်လို့ ရအောင် သူ့ကို စီစဉ်ထားခိုင်းတာ ဖြစ်ပေမဲ့ သူ ကလည်း ဒါမျိုးတွေ နားမလည်ပေ။ ဘာတွေရေးလို့ ရေးရမည်ကို မသိပါ။ ညနေက ဆေးခန်း အလာ မှာ ဆေးခန်းပိုင်ရှင်နှင့် စကားစပ်မိကြရင်း...

"ဟိုတစ်ဆိုင်ကျော် ဧကရီစတိုးမှာ အစုံရတယ် ဆရာ၊ ဘာစာချုပ်ယူမလဲ၊ အိမ်ရောင်း အိမ်ငှား၊ ကားရောင်းကားငှား ငွေပေး ငွေယူ ငွေချေး စာအုပ်မျိုးတွေကအစ မျိုးစုံ အသင့်ရေးထား ရိုက်ထားပြီးသားတွေ ဆရာရဲ့ ၊ လက်ထပ်စာချုပ်တောင် လိုချင် ရနိုင်မယ်ထင်တယ် ဟား ဟား"

ထို့ကြောင့် ထိုဆိုင်ကပဲ အိမ်ငှားစာချုပ် နှစ်စောင်ကို အသင့်ဝယ်ယူဖို့ ဆိုင်ရှိရာကို လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အဆင်သင့် ရိုက်ပြီးသား အိမ်ငှားစာချုပ်နှစ်စောင်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျကာ ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုရင် ဤမျှ အချက်အလက် ပြည့်စုံအောင် ရေးတတ်မှာ မဟုတ်ပါ။

ကားဆီ သူ ပြန်လျှောက်လာတဲ့ အထိ ကားဘောနက်ကို ခုနကောင်လေးက မှီရပ်နေတုန်း။ သူ့ အလာကို လှမ်းကြည့်နေကာ ပြုံးပြနေသည် ထင်တာကြောင့် သူ့ကို ဆရာဝန်မှန်းသိလို့ ဖြစ်တာပဲဟု ဥပဓိက ခေါင်း

တစ်ချက်ဆတ်ကာ ပြန်ပြီးပြလိုက်ပါသည်။ ။

ထို့နောက် ဥပဓိက သူဘက်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်ထိုင်ရင်း ခါးကြားက ကားသော့ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် ကားကိုမှီရပ်နေသည့် လူငယ်လေးသည် ခပ်ပြီးပြီးနှင့် တစ်ဖက် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ ဖျတ်ခနဲပင် ဥပဓိရဲ့ ဘေးနေရာကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"အဟင်းဟင်း"

ဥပဓိသည် သူ့ကို ရယ်ပြီးပြနေသော ကောင်လေးကို တအံ့တမြဲ ဖြစ်ကာ...

"ဘာလဲ ညီလေး"

ကောင်လေးက ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းကို ခါပြလိုက်၍ သူ ပို၍ ဦးနှောက်ခြောက်သွားရသည်။ ။ ကောင်လေးကို မျက်ခုံးတွန့်၍ စိုက်ကြည့်နေမိကာ ကောင်လေးဘက်က ဘာမှ ထူးခြားလှုပ်ရှားမလာ ၍

"ညီလေး...ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဗျာ"

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"မရှိပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကားထဲ ဝင်ထိုင်နေတာလဲ၊ ကိုယ်က သွားတော့မှာကွ၊ ပြန်တော့မှာ "

"ဟုတ်ကဲ့"

ဥပဓိ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပါသည်။ ။ လာနောက်နေတာလား။ နောက်ရအောင်လည်း လူသိ မျက်နှာသိလည်း မဟုတ်။ စဉ်းစားမရအောင်

ဦးနှောက်ခြောက်နေကာ ရုပ်သန့်သန့်ကောင်ကလေး ကို အကဲခတ်နေမိသည်။ ။

အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမည့် သန့်ပြန့်ကြည့်ကောင်းသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပင်။ ရမ်းရမ်းကားကား ပုံစံလည်း မရှိ။ အရက်တို့ဆေးတို့ မှီဝဲထားပြီး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံလည်း မဟုတ်။

"မင်း ဘာလုပ်တာလဲကွ"

ဥပဓိက ခပ်အေးအေးပဲ မေးကြည့်သည်။ ။

"ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မလို့ "

"ဟင်"

သူ ပို၍ အံ့အားသင့်သွားရကာ...

"ဘယ်ကို လိုက်မှာ လဲ"

"အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မှာ "

"ငါနဲ့ ဘယ်ကိုလိုက်မှာ လဲ"

"အိမ်ကို"

"ဘယ်အိမ်ကိုလဲ"

"အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မှာ "

"ဟာ"

ဥပဓိသည် ကောင်လေးမျက်နှာနှင့် မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်၍ ကြည့်မိသည်။ ။ ဘာကောင် လေးပါလိမ့်။ သူ့စကားတွေက သက်သက် လာရွတ်နောက်နေသလို ထင်ရသော်လည်း မျက်နှာ အမူအရာက ရွတ်နောက်

နောက် မဟုတ်ပေ။

"နေပါဦး...မင်းက ဘယ်သူလဲ"

ကောင်လေးက သူ့ရင်ညွန့်သူ လက်မထောက်၍ ခဏစဉ်းစားသလို
ငြိမ်နေပြီးမှ . . .

"အငယ်လေး"

"အငယ်လေး...မင်း နာမည်က အငယ်လေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

"မင်းက ငါ့အိမ်ကို ဘာလိုက်လုပ်မှာ လဲ"

"အစ်ကိုနဲ့ လိုက်နေမယ်"

"ဟေ"

ဥပမိသည် အတော် စိတ်ညစ်သွားရပါသည် ။ ပြဿနာပါပဲ။ ဘယ်
ကကောင်လေးပါလိမ့်။ ပြောစကားတို့ ကလည်း အတည်ပေါက်ပေမဲ့ က
ယောက်ကယက် ဖြစ်နေသည် ။ ကောင်လေး ပုံစံဟာ Normal မဟုတ်
တာကို ရိပ်မိလာရကာ ဥပမိက ခေါင်းကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ကုတ်လိုက်
ရင်း...

"မင်းက ငါ ဘယ်သူလဲ သိလို့ လား"

"အစ်ကိုက ဆရာဝန်"

"အေး၊ နာမည်ကရော..."

"မသိဘူးခင်ဗျ"

"မင်း ဒီကို ဘယ်သူနဲ့ ပါလာတာလဲ"

"မသိဘူး ခင်ဗျ"

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ မင်း ဒီနားကို ဘာလာလုပ်လဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာလဲ၊ ဒါတော့ မင်း သိရမှာ ပေါ့"

"အိမ်က လာတယ်"

"မင်းအိမ် ဘယ်မှာ လဲ"

"ဝေးတော့ ဝေးတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး"

"ဒီကို တစ်ယောက်တည်း လာတာလား၊ ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ"

"လူတစ်ယောက်နဲ့ "

"ဘယ်သူလဲ"

"လူ...လူ...၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ လာတာ"

ဥပမိ သက်ပြင်းချရင်း နည်းနည်းစိတ်ရှုပ် စိတ်တိုလာကာ...

"အခု အဲဒီလူ ဘယ်မှာ လဲ"

ကောင်လေးက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် လျှောက်ကြည့်နေကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကလည်း ဟိုထိုးတော့မလို ဒီထိုးတော့မလို ဝေ့ကာ ဝဲကာ ရှာဖွေနေရင်း...

"မသိတော့ဘူး"

"အဲဒီလူ မင်းရဲ့ အဖော်ပေါ့၊ အခု ဘယ်မှာ လဲ၊ သူ့ဆီပို့ပေးမယ်"

"အစ်ကိုနဲ့ ပဲ လိုက်တော့မယ်"

"ငါနဲ့ လိုက်လို့ မရဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ ငါက ဘာမှ မှ မပတ်သက်ဘဲနဲ့ ၊ ငါ့အိမ် မင်းလိုက်လာလို့ ဘယ်ရမှာ လဲ၊ မင်းအိမ် မင်းပြန်ရမှာ ပေါ့"

"ကျွန်တော် မပြန်တတ်ဘူး"

"မပြန်တတ်ရင် လိပ်စာပြော"

"လိပ်စာလည်း မပြောတတ်ဘူး"

"ကျွတ်. . .ဒုက္ခပါပဲကွာ"

ဥပဓိသည် ကောင်လေးကိုကြည့်ကာ တကယ်စိတ်ညစ်လာသည် ။
ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတဲ့ ပြဿနာထုပ်ပါလိမ့်။ တမင်တကာ ပေါက်တီးပေါက်ကရတွေ ကြိဖန်လုပ်ပြောနေတာ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီကောင်လေးဟာ ကျပ်မပြည့်တဲ့ (သို့မဟုတ်) စိတ်မမှန်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပဲ ဖြစ်မှာ သေချာနေသည် ။

ပုံစံကြည့်ရတာလည်း တမင် လုပ်ကြံနေတာနှင့်မတူ။ ရူးသလား ကောင်းသလား အလွယ် ခွဲခြားဖို့ ခက်ပေမဲ့ ဒီကောင်လေး ပုံစံကိုကြည့်၍ တကယ်ပဲ စိတ်မမှန်လှတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် အဖြစ် ဆရာဝန် မျက်စိဖြင့် ယူဆမိသည် ။

"မင်း ဒီဆေးခန်းကို လာတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်သူနဲ့ ပြဖို့ လည်း ပြပြီးပြီလား"

"အစ်ကိုနဲ့ ပြဖို့ "

"ဟာ. . .ကျွတ်. . . မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဆရာဝန် လာပြတာဆိုရင် ပြပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း"

"မင်း. . .ဆရာဝန်ပြဖို့ မဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့ ပြမှာ လဲ၊ မင်းအိ

မိကကော ဘယ်မှာ လဲ၊ ကဲ...လာ...လာ ဆေးခန်းထဲ ဝင်ရအောင် "

ဒီကောင်လေးရဲ့ မိဘမောင်ဖားတွေ ဆေးခန်းထဲမှာ ရှိနေမည်လို့ လည်း ဥပမိက ထင်မိပါ သည် ။ ဆေးခန်းထဲဝင်မေးကြည့်ဖို့ အတွက် ကောင်လေးကို ခေါ်ပေမဲ့ မလှုပ်တဲ့ အတွက် ဥပမိကပဲ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါသည် ။ ကားရှေ့မှ ပတ်လျှောက်ကာ တစ်ဖက်က တံခါးကို သွားဆွဲဖွင့် လိုက်ရင်း...

"ဆင်းလေကွာ"

"မဆင်းဘူး"

ကောင်လေး မျက်နှာက ခပ်တည်တည်နှင့် အသံက ပြတ်တောင်းလာသည် ။

"မင်း ဒီဆေးခန်းကို လာတာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆရာဝန်ပြဖို့ မဟုတ်လား"

" မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဖြင့် ဘာလာလုပ်လဲ"

"အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မလို့ "

"ကျွတ်"

ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ လည်နေပြီ။ ကောင်လေးသည် သူ့ရဲ့ လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းကို ပူးလိုက် ခွာလိုက်၊ တစ်ချောင်းနဲ့ တစ်ချောင်း လိမ်လိုက်၊ ပတ္တာဆက်လိုက်၊ ဒါနဲ့ ပဲ ခေါင်းငုံ့ကာ အလုပ်ရှုပ်နေ သည် ။ ဥပမိ ဘာဆက်လုပ်ရကောင်းမလဲဟု အကြံထုတ်နေမိပါသည် ။

ဆေးခန်းမှာ ကလည်း အထွေထွေကုတွေနှင့် အရိုးအကြောအထူးကု
၊ သားဖွားမီးယပ် အထူးကု၊ ကလေးအထူးကု စသဖြင့်မျှသာ ထုံးစံအတို
င်း ရှိသည် ။ စိတ်ဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆရာဝန် ဆိုတာမျိုးက
ဆေးခန်းကြီးတွေမှာ တောင်မှ မရှိတတ်တာပဲ။

ဥပမိ အတော်ဦးနှောက်ခြောက်လာပါသည် ။ ဘာဆက်လုပ်ရင်
ကောင်းမလဲ။ ကောင်လေးရဲ့ မိဘမောင်ဖား အဖော်အလှော် ဆေးခန်း
ထဲ သို့မဟုတ် ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေ မနေကို ဦးစွာ မေးမြန်းစုံစမ်းရ
တော့မည်။

"ကဲ. . .လာကွာ၊ ဒီနားမှာ မင်း အဖော်ရှိလား ငါမေးမြန်းကြည့်ဦးမ
ယ်"

"မရှိဘူးဗျ"

"ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်သူနဲ့ လာပြီး ဘယ်လိုလုပ် ကျန်ရစ်တာလဲ"

"အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မလို့ "

"ဟ. . .ငါ့ကို မင်း မသိဘဲနဲ့ ငါနဲ့ လိုက်မယ်ချည်း ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေ
ရတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ"

ဥပမိ ကားဘေး ခါးထောက်ရပ်ကာ ဆေးခန်းဘက် လှည့်ကြည့်ခိုက်
ဆေးခန်းပိုင်ရှင် ဦးတင် လှိုင်သည် ခုနကတည်းက ဥပမိထံ လှမ်းအကဲခ
တ်နေပုံ ရှိရာမှ ဥပမိ လှမ်းကြည့်လိုက်၍ ဆေးခန်းထဲ မှ ထွက်လာပါသ
ည် ။ အနားသို့ လျှောက်လာရင်း. . .

"ဆရာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကားပျက်လို့ လား"

" မဟုတ်ဘူး ဦးတင်လှိုင်ရေ၊ ပြဿနာ ပေါ်နေလို့ ဗျာ"

"ဘာပြဿနာလဲ ဆရာ"

"ဒီမှာ ဗျာ...ကောင်လေးတစ်ယောက်"

ဥပမိ ညွှန်ပြသည့်ကားထဲ ဦးတင်လှိုင်က ကိုင်း၍ ကြည့်လိုက်ရင်း
ကောင်လေး ထိုင်နေ တာကို မြင်သွားပါသည်။ ။

"ဘယ်က ကောင်လေးလဲ ဆရာ"

"မသိဘူးဗျာ၊ ကားပေါ်တက်ထိုင်နေပြီး ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်မယ်ချည်း
လုပ်နေတယ်၊ ဘယ်သူ မှန်းလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်ရတာတော့..."

"အစ်ကို...အစ်ကို"

ကောင်လေး ခေါ်သံကြောင့် ဥပမိက စကားပြတ်ကာ လှည့်ကြည့်လို
က်သည်။ ။

"အစ်ကို...ကျွန်တော် မုန့်စားချင်လို့ "

"မုန့်စားချင်လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

ဥပမိ အတော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။ ကောင်လေး
က ဆေးခန်းဘေးက သရေစာမျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်ကို လှမ်းညွှန်ပြနေ
သည်။ ။ ဦးတင်လှိုင်ကတော့ အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေပါသည်။ ။

"ဘာမုန့်လဲ"

"ကိတ်မုန့်"

"ကဲ...ကဲ...ရော့...သွားဝယ်စား"

ဥပမိက ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငါးရာတန်တစ်ရွက် နှိုက်ယူ၍ လှမ်း

ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"အစ်ကိုပဲ ဝယ်ပေးပါ"

"ဟာ...မင်းဟာမင်း သွားဝယ်လေ"

"အစ်ကိုပဲ ဝယ်ပေးပါ၊ ကိတ်မုန့်"

ကြည့်ရတာ သူ သွားဝယ်နေတုန်း ဥပမိ လစ်သွားမလားလို့ အရူးပါးက စိတ်မချဘူး ထင်ပါ သည် ။ ဥပမိက အဲသလိုတော့ စိတ်မကူးနိုင်ပါ။ သူဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အပြင် နဂိုစိတ် ရင်းကလည်း ကောင်းတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသေးသည် ။ သူ့ကိုယ်သူမို့ သူပြောတာ မဟုတ်။ သူဟာ သနားတတ် အားနာတတ် ငဲ့ညှာတတ်တဲ့ စိတ်ထားမျိုးတွေ အပြည့်ရှိတဲ့ သူပါ။

စိတ်ဝေဒနာသည် ဖြစ်ပုံရတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေနှင့် ကိုယ့်ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီးရော၊ ဘယ်ရောက်ရောက်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သဘောမျိုးနှင့် လမ်းပေါ် ပစ်မထားခဲ့နိုင်ပါ။ အနည်းဆုံး တစ်နေရာရာကို အကြောင်းကြားတာ အပ်တာတွေ စိတ်ချရအောင် လုပ်ခဲ့ပေးရမှ ပဲ သူ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် ထွက်သွားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဒါဖြင့် မင်း ဒီမှာ ထိုင်နေဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဥပမိက ဦးတင်လှိုင်ကိုပါ ခေါ်ကာ မုန့်ဆိုင်ဆီ လျှောက်လာရင်း အကျဉ်းချုပ် ပြောပြလိုက် ပါသည် ။ ဦးတင်လှိုင်မှာ အံ့အားသင့်နေရင်း...

"ဟာ...ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့ လား ဆရာရယ်၊ အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ လူလည် လူရှုပ်လေး ဂျင်ကလေး ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ အရူးဆိုတာမျိုး

ကြားသာကြားဖူးတာ နီးနီးကပ်ကပ်ကို မမြင်ဖူး မဆက်ဆံဖူးတာမျှ အ
ဟုတ်ပဲ၊ အလကား အယောင်ဆောင်နေတာများ လား ဆရာ"

"အယောင်တော့ ဆောင်တာ ဟုတ်ပုံမရဘူးဗျာ၊ တကယ် စိတ်နည်းန
ည်းမမှန်တဲ့ ပုံစံပါပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အရူးယောင်ဆောင် ချဉ်းက
ပ်ရအောင် ကျွန်တော်က သူ့အတွက် ဘာအသုံးချ စရာရှိမှာ မို့လဲ"

"ဟာ. . .အနည်းဆုံး အိမ်လိုက်ပြီး အိမ်ကျမှ ညကျမှ ဓားထောက်လု
ယက် ဓားပြတိုက်ရင် ကောဗျ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူးတော့ ပြောမရဘူးပေါ့လေ၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲ၊ ဒါ
ပေမဲ့ အဲဒါမျိုး ဒီကောင် လေးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်ဗျာ၊ စိ
တ်က အလိုလိုထင်နေတာ"

"ရဲစခန်း အပ်လိုက်ပါလား ဆရာ"

"ရဲစခန်း အပ်မယ့်အစားတော့ ပိုင်ရှင်မတွေ့ခင် ကိုယ်နဲ့ ခေါ်ထားလို
က်တာကပဲ ကောင်းမလားလို့ ဗျာ၊ ရဲစခန်းသွားပို့ထားတာကတော့ သူ
အပေါ် လက်လွှတ်စပယ် ရက်စက်ရာကျ မယ်ထင်တယ်"

"ဟာ. . .ဆရာ အဲလောက် မသနားတတ်နဲ့ နော်၊ ဘာမှ ပြောနိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုး လူကောင်းဆိုတာ ခွဲရခက်ကခက်နဲ့ ဆရာရယ်"

ရွှေပုစွန် ပလိန်းကိတ် တစ်လုံးကို မုန့်ဆိုင်မှ ဝယ်လိုက်ကာ ဥပဓိက.

..

"ဆေးခန်းကိုလာတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ များ ပါလာသလားလို့၊
ဆေးခန်းထဲ အနီး တစ်ဝိုက် အရင်မေးကြည့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်"

"ကျွန်တော် မေးလိုက်မယ်"

ဥပဓိက ကောင်လေးထံ ကိတ်မုန့်လာပေးလိုက်ပြီးမှ ဦးတင်လှိုင်ရှိ ရာ ဆေးခန်းသို့ ပြန်ဝင် လာသည်။ ကိတ်မုန့်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြုံးစိစိ လှမ်းယူလိုက်တဲ့ လက်လှမ်းပုံတွေ မျက်နှာပေးတွေက အစ ကျပ်မပြည့် တဲ့ ပုံက အထင်းသား ပေါက်နေတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဥပဓိ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဆေးခန်းဆီရောက်လျှင် အထဲမှာ ဦး တင်လှိုင် မေးမြန်းနေ တာကြောင့် အပြင်ကို ကြည့်တဲ့ သူကကြည့်၊ ကျွ က်စီ ကျွက်စီ ပြောတဲ့ သူကပြော၊ သူတို့ နှင့် ပါလာတာ မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ်စီငြင်းကာ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြပါသည်။

သူ့အချိန်ကုန်၍ ထွက်လာသော သားဖွားမီးယပ် အထူးကုဆရာဝန်မ လေးကလည်း သတင်း ကြားသိကာ ဥပဓိကို စိတ်ဝင်တစား မေးနေပါ သည်။

"ဥပဓိတော့ ထီပေါက်တာပဲ"

"ထီပေါက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မစန္ဒာရယ်၊ ငါးပါးမှောက်တာ ထင်တ ယ်"

သတင်းစကားက ဟိုမှ သည် မှ ပျံ့နှံ့ကာ ဆေးခန်းထဲ စောင့်ဆိုင်းနေ သူများ ပင် မယောင် မလည်နှင့် ဥပဓိရဲ့ ကားအနား မလှမ်းမကမ်း ကပ် သွားကာ ကားထဲက ကောင်လေးကို စပ်စု အကဲခတ် ကြည့်နေကြပေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ "အငယ်လေး"ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ဆွေ မျိုးသားချင်း မိဘမောင်ဖားလည်း ရှာမတွေ့၊ ဘာအဆက်အစပ်မှ လည်း မရကာ အချိန်သာလင့် လာ၍ ဥပဓိ ဗိုက်တောင်ဆာလာပါပြီ။

အရိုးအကြော အထူးကုသည့် ဒေါက်တာအောင်ကြည် ထွက်လာလျှင် တော့ ဆရာဝန် သုံးယောက်သား ကားအနား ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကားထဲတွင် ကိတ်မုန့်ဘူးကိုပိုက်ကာ ကိတ်မုန့် တုံးကို လက်နှင့်ဖဲ့၍ ကြွ

က်ကိုက်သလို ပဲ့ပဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ဖဲ့စားနေသော ကောင်လေးသည် သူတို့ အနား ကပ်လာ တာတွေ့လျှင်...

"အစ်ကို . . .သွားမယ်လေ၊ ကျွန်တော် ထမင်းဆာပြီ"

"ဟာ. . .ကိတ်မုန့်စားနေရတဲ့ လူက ထမင်းဆာနေသေးလား၊ ငါ ဆာဖို့ လည်း ထားပါဦး ကွာ"

"ထမင်းဆာလာတာက သတ်သတ်၊ ပြန်ရအောင် အစ်ကို"

"ဘယ်ကိုပြန်မှာ လဲ"

"အစ်ကို အိမ်ကိုပဲ"

"ငဲ့အိမ်က ဘယ်မှာ လဲ၊ မင်း သိလို့ လား"

"မသိဘူးလေ၊ အစ်ကိုခေါ်သွားမှ သိမှာ ပေါ့၊ ဟိုနားက လူတွေက လာလာကြည့်နေကြတယ် အစ်ကို၊ သွားတော့မယ်"

ဒေါက်တာအောင်ကြည်၊ ဒေါက်တာစန္ဒာတို့ အမြင်တွင် လည်း ကောင်လေးကို အယောင် ဆောင်နေသည် လို့ မထင်နိုင်ကြပါ။ အတိအကျ စမ်းသပ်သိရှိနိုင်ဖို့ မလွယ်ပေမဲ့ သူတို့ ရဲ့ အတွေ့အကြုံ မျက်စိအရတော့ ကောင်လေးပုံစံက တကယ်ပင် စိတ်မပြည့်သည့် ဝေဒနာသည် ခပ်ယဉ်ယဉ်လေးပုံစံ သာ ဖြစ်သည် ။

"ဆေးရုံပို့မယ်ဆိုလည်း နောက်ရက်မှ ပို့လို့ ရတော့မှာ ၊ ဝေးလည်း ဝေး၊ ဒီအချိန်လည်း လူနာ လက်မခံတော့ဘူးကွ"

"ဆေးရုံတော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် မပို့လိုက်ချင်သေးဘူး အစ်ကို၊ သူ့မှာ လူနာရှင်တော့ ရှိမှာ ပဲ၊ ကြော်ငြာထည့်ပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း ပြန်ရှာပြီးမှ ပဲ သူတို့ သဘောပေါ့"

"ဒါဖြင့်...ဒီကြားထဲတော့..."

"ဒီကြားထဲတော့ ကျွန်တော်ပဲ ခေါ်ထားလိုက်တော့တာက ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သူက လည်း ကျွန်တော့်ဆီလိုက်မယ်ချည်း လုပ်နေတာ၊ ရဲစခန်းတို့ ဘာတို့ ပို့ထားဖို့ ကျတော့လည်း သနား ပါတယ်"

"အေးပေါ့၊ အဲသလိုပဲ လုပ်သင့်တော့တာပဲ၊ ဥပမိတို့ အိမ်မှာ ရော ခေါ်ထားဖို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းနေတာပါ၊ အဲ...ဒါပေမဲ့...အင်း... အဲဒါများ ပြဿနာ ဖြစ်မလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော့် အိမ် အောက်ထပ်ကို နက်ဖြန် ငွေချေပြီး လူငှား တက်လာမယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်နှယောက်နေမှာ လဲ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ..."

ဒီချာတိတ် ရောက်လာတာသိရင် အိမ်မှ ငှားချင်ပါတော့မလား မသိဘူး၊ မိန်းကလေးတွေ ဆိုတော့

"အင်း...အဲသလိုဆို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်စီးပွားရေးကိစ္စ ပျက်ရမလို ဖြစ်နေ ပြီ"

"ကြည့်လုပ်ရမှာ ပေါ့ဗျာ၊ မငှားတော့ရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ၊ သူ မငှားလည်း နောက်ထပ် ငှားမယ့်သူတော့ ပေါ်လာဦးမှာ ပါ၊ ဒီလိုမဟုတ်လည်း ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပစ်စလက်ခတ်ကြီး ဘယ်သွားထားမလဲ"

ဘေးလူတွေဟာလည်း ဥပမိ ထိပေါက်သလို ဖြစ်တာကို ဝိုင်းဝန်းကိုယ်ချင်းစာ စိတ်ရှုပ်ပေး နိုင်သူသာရှိပြီး၊ တာဝန်ယူနိုင်တဲ့ သူ ဆိုတာက

တော့ မရှိတဲ့ အခါ နှုတ်ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်သာ အသာလျှို့ နေကြရပါ
တော့သည်။ ။

ဆေးခန်းထဲက လူတွေသာမက အနားပတ်ဝန်းကျင်က လူတချို့ကိုပ
င် ဦးတင်လှိုင်းက လိုက်စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဒီကောင်လေးရဲ့ ပို
င်ရှင်ရယ်လို့ ပေါ်မလာပါ။ ဘယ်သူမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တာဝ
န်မယူနိုင်တဲ့ အခါ ဥပမာခေါ်သွားရတော့မည့် ကောင်လေးကိုပဲ တတ်နိုင်
သမျှ ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းစုံစမ်းနေကြပါသည်။ ။

"မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"အငယ်လေး"

"မင်းအဖေ အမေကော"

ကောင်လေး မျက်လုံးများက ချာလည်လည်နှင့် ခေါင်းကိုခါသည်။ ။

"မရှိဘူး"

"မရှိဘူး"

"ဘယ်လိုမရှိတာလဲ၊ သေကုန်တာလား"

"သေကုန်တာ၊ ဟုတ်တယ်"

ခေါင်းကို ခါသည်။ ။

"မင်း ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲကွ"

"အစ်ကိုနဲ့ နေမှာ "

"အရင်က ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲလို့ "

"အရင်က အစ်ကိုနဲ့ မနေဘူး"

"မင်းက အစ်ကိုနဲ့ နေရမှာ ဆိုရအောင် ဒီအစ်ကိုကို သိလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်လို သိတာလဲ"

"အစ်ကိုက ဆရာဝန်၊ အစ်ကိုက သဘောကောင်းတယ်"

လူတွေက အငယ်လေးကို ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ ။ သူများ တွေ ရယ်ကြသဖြင့် သူ့ကို သဘော ကျတယ်ထင်ပြီး သူကလည်း အားရပါးရ ရယ်နေပါသည်။ ။ ဥပမိပင် သူ့ကိုပြုံးပြပြီး ကြည့်မိရသည်။ ။ စိတ်တော့ ရှုပ်တာပေါ့။ သို့သော် မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်ဖို့ ရာလည်း ဒီကောင်လေးကို သနားနေမိပါ သည်။ ။

ကိတ်မုန့်ကိုလည်း ပွစာတက်အောင် စားထားလိုက်သည် မှာ ကြွက် ကိုက်ထားတဲ့ အတိုင်း မွမ္မ ကြဲကာ မသပ်မရပ် အလုံးကြီး ကျန်နေသည်။ ။

"ကဲပါဗျာ . . . ဝိုင်းမေးနေကြတာ ခေါင်းတွေရှုပ်ပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ် လာပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်ကပဲ တာဝန် ယူပြီး သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်ပေးလိုက်ပါ့ မယ်"

"ဆရာ. . .ရယ်ကကိုတော့ အသိပေး တိုင်ကြားထားပြီး ဧည့်စာရင်း လည်း လုပ်ရလိမ့်မယ်"

"ဒါပေါ့ဗျာ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီက ရယ်ကဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ခင်ပါတယ်"

ဦးတင်လှိုင် အကူအညီနှင့် ဆောင်ရွက်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်စရာတွေ လှ

ပ်ကိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ အငယ်လေးဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ ကားပေါ်မှ မဆင်းပါ။ ရပ်ကွက်ရုံးကလည်း ရှေ့နားတင်။ ဥပမိ နှင့် ဦးတင်လှိုင်သာ သွားရသည် ။ သူ့ကို တစ်နေရာရာမှာ အပ်ထားခဲ့မှာ မျိုး လန့်နေပုံရတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည် ။ ရယက ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင် လူကြီးတို့ ကသာ ကားဆီလိုက်လာ၍ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြရပါသည် ။

"စိတ်မမှန်တာ သေချာရဲ့ လား ဒေါက်တာ၊ ဒီည ဒေါက်တာအိမ်မှာ အဖော်အိပ်စောင့်ဖို့ အကူအညီများ လိုချင်သလား၊ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

"နေပါစေခင်ဗျာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဟန်ဆောင်နေတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုဆို လည်း သူက ပိန်ပါးပါး ခပ်သေးသေးပါ"

"ဒေါက်တာဖြစ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ သူ့အိမ်နဲ့ အဆက်အသွယ် မရ မချင်း လိုအပ်တာရှိ လည်း ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ ဝိုင်းဝန်းကူညီပါ့မယ်"

အငယ်လေး ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါလာသည် တို့ ကို လူကြီးများ စစ်ဆေးမှတ်တမ်းတင်ကြတဲ့ အခါ အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးလည်း မပါ၊ ငွေဆိုလို့ လည်း ကျပ်နှစ်ရာတည်းသာပါပြီး သက်သေခံသဘော သက်ဝင်နိုင်စရာ ဘာမှ မပါ၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာ။ အငယ်လေးက တော့ မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် စိုးရိမ်ပုံလေးနှင့်...

"ကျွန်တော် တခြားမှာ မနေဘူးနော်၊ အစ်ကိုနဲ့ ပဲနေမှာ "

"အေးပါ"

လို့ ဥပမိက ခပ်တည်တည် ပြောရပါသည် ။

